

EARL DERR BIGGERS

CHARLIE CHAN

JA KIINALAINEN PAPUKAIJA

Charlie Chan ja kiinalainen papukaija

Earl Derr Biggers

Charlie Chan ja
kiinalainen
papukaija

SAGA Egmont

Charlie Chan ja kiinalainen papukaija

Translated by Paavo Lehtonen

Original title: *The Chinese Parrot*

Original language: English

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemyksiä.

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2024 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727204185

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

I Phillimoren helmet

Alexander Eden astui usvaiselta kadulta suureen marmoripylväiden reunustamaan huoneeseen, jossa toiminimi Meek & Eden tarjosi kaupan tavaroitaan. Kimaltelevia jalokiviä tai loistavia hopea-, platina- ja kultaesineitä sisältävien lasikaappien takana oleilevat neljäkymmentä komeaa myyjää ottivat välittömästi asennon. Heidän šakettinsa olivat moitteettomat, ilman pienintäkään ryppyä, ja kullakin heistä oli vasemmanpuoleisessa rinnusliepeessä vaaleanpunainen neilikka, tuore ja täydellinen kuin itse paikalla kasvatettu.

Eden nyökkäsi ystävällisesti oikealle ja vasemmalle ja jatkoi kulkuaan korot iloisesti kopisten tahrattomalla kaakelilattialla. Hän oli pienikokoinen, harmaatukkainen, moitteettomasti pukeutunut mies, ja hänen katseensa oli valpas ja terävä, hänen käytöksensä määräilevä, kuten hänen asemassaan olevalle miehelle sopikin. Meekin klaani oli asianmukaisessa järjestyksessä perinyt maan, siirtynyt sitten suureen tuntemattomaan ja jättänyt jälkeensä tuon perinnön, niin että

Alexander Edenistä oli tullut länsirannikon tunnetuimman jalokiviliikkeen ainoa omistaja.

Tultuaan myymälän perälle hän nousi portaita myöten toisessa kerroksessa sijaitsevaan ylelliseen toimistohuoneistoon, missä hän vietti päivänsä. Eteisessä hän tapasi sihteerinsä.

"Hyvää huomenta, miss Chase", hän sanoi.

Tyttö vastasi hymyillen. Edenin kauneudentaju, joka oli kehittynyt pitkäaikaisesta kokemuksesta jalokivialalla, ei ollut pettänyt hänen valitessaan miss Chasen sihteerikseen. Tytön hiukset olivat tuhkanvaaleat ja silmät violetit; hänen käytöksensä oli hienostunut ja samoin hänen pukeutumisensa. Bob Edenin, liikkeen vastahakoisen perijän, kerrottiin huomauttaneen isänsä toimistoon saapuessaan että tuntui kuin olisi saapunut kutsuille johonkin hyvin hienoon yksityisasuntoon.

Alexander Eden vilkaisi kelloaan. "Minä odotan noin kymmenen minuutin kuluttua vierasta – vanhaa ystävääni madame Jordania Honolulusta", hän sanoi. "Kun hän saapuu, ohjatkaa hänet heti sisään."

"Aivan niin, mr Eden", tyttö vastasi.

Alexander Eden meni huoneeseensa, missä hän ripusti naulaan hattunsa, takkinsa ja kävelykeppinsä. Aamuposti oli hänen leveällä kiiltävällä pöydällään; hän vilkaisi sitä pikipäin, mutta hänen ajatuksensa olivat toisaalla. Hetken kuluttua hän meni ikkunan luo ja jäi seisomaan siihen tuijottaen vastapäisen rakennuksen julkisivua. Hänen ajatuksensa olivat vaeltaneet kauas pitkin vuosien pitkää käytävää, ja tuossa kuvitellussa näkymässä hän näki itsensä hoikkana tummana seitsemäntoista ikäisenä poikana.

Neljäkymmentä vuotta sitten – ilta Honolulussa, iloisessa onnellisessa kuningaskunnan Honolulussa. Phillimoren suuressa

olohuoneessa Bergerin yhtye soitti yhdessä nurkassa saniaisvallin takana, ja kiiltävällä lattialla nuori Alec Eden tanssi Sally Phillimoren kanssa. Poika kompasteli välillä, sillä tanssi oli uusi muotitanssi nimeltä two-step, jonka muuan nuori *Nipsicillä* palveleva aliluutnantti oli hiljan tuonut Havaijille. Mutta ehkä hän ei ollut kömpelö vain tottumattomuuttaan, sillä hän tiesi että hänen käsivarsillaan oli saarien ihailtu kaunotar.

Joitain harvoja onni suosii täysin kohtuuttomasti, ja Sally Phillimore oli yksi heistä. Hänellä oli kauneutta, joka olisi yksin riittänyt. Mutta lisäksi hän oli noissa Honolulun yksinkertaisissa seurapiireissä kaikkien aikojen perijätär. Phillimoren rikkaus oli huipussaan. Phillimoren laivat purjehtivat maailman seitsemällä merellä, Phillimoren valtavilla viljelmillä sokeriruoko kypsyi makeaksi, kullankeltaiseksi sadoksi. Luodessaan katseensa alas Alec näki tytön valkealla kaulalla riippuvan hänen asemansa ja rikkautensa symbolin, kuuluisan helminauhan, jonka Marc Phillimore oli ostanut Lontoosta ja maksanut hinnan joka oli saanut koko Honolulun haukkomaan henkeä.

Eden tuijotti yhä Meek & Edenin ikkunasta ulos sumuun. Oli miellyttävä elää muistoissa uudelleen tuo ilta Honolulussa, ilta täynnä taikuutta ja eksoottisten kukkien tuoksua, kuulla jälleen huoletonta naurua, rantatyrskyjen etäistä pauhua, saarelaismusiikin pehmeää hyminää. Hän muisti hämärästi miten Sallyn siniset silmät katsoivat häneen loistavina. Sitäkin selvemmin – sillä hän oli nyt liki kuudenkymmenen ikäinen ja ammatiltaan liikemies – hän näki jälleen nuo suuret loistavat helmet Sallyn rinnalla ja niiden heijastaman lämpöisen hohteen...

No niin – Eden kohautti olkapäitään. Tuo kaikki oli ollut neljäkymmentä vuotta sitten, ja sen jälkeen oli tapahtunut

paljon. Esimerkiksi Sallyn avioituminen Fred Jordanin kanssa ja sitten muutamia vuosia myöhemmin Sallyn ainoan lapsen, Victorin, syntymä. Eden hymyili katkerasti. Miten Sally olikaan erehtynyt antaessaan nimen tuolle typerälle ja huikentelevalle pojalle.

Hän meni kirjoituspöytänsä ääreen ja istuutui. Hän tuumi että jokin Victorin harha-askele oli varmaan syynä siihen kohtaukseen joka näyteltäisiin kohta täällä, tässä toimistossa Post Streetillä. Siitä oli tietenkin kyse. Kulisseissa lymyvä Victor oli kohta vetämässä eteen esiripun Phillimoren helmien draaman päättyessä.

Hetkeä myöhemmin, kun hän oli syventynyt tutkimaan päivän postia, hänen sihteerinsä avasi oven ja ilmoitti: "Madame Jordan."

Eden nousi seisaalle. Sally Jordan tuli häntä kohti yli kiinalaisen maton. Iloisena ja reippaana kuten aina – miten urheasti Sally olikaan taistellut vuosia vastaan! "Alec – rakas vanha ystävä..."

Eden tarttui molemmin käsin Sallyn hauraisiin käsiin. "Sally! Minä olen todella iloinen nähdessäni sinut. Kas tässä." Hän siirsi nahkanojatuolin lähelle kirjoituspöytänsä. "Sinulle on täällä aina varattuna kunniapaikka."

Sally Jordan hymyili ja istuutui. Eden meni vakiopaikalleen kirjoituspöydän taakse. Hän otti pöydältä paperiveitsen ja tasapainotteli sitä kädessään: niin vakaaksi mieheksi hän vaikutti tällä hetkellä melko levottomalta. "Aaa... tuota noin... miten pitkään sinä aiot viipyä kaupungissa?"

"Kaksi viikkoa – luulisin... aivan niin, viime maanantaista kaksi viikkoa eteenpäin."

"Sinä et ole täyttänyt lupaustasi, Sally. Sinä et ilmoittanut minulle tulostasi."

"Mutta minulla on ollut niin kiireitä", Sally Jordan pani vastaan. "Victor on minulle aina niin hyvä."

"Aivan niin... Victor... toivottavasti hän voi hyvin." Eden katsoi poispäin ulos ikkunasta. "Sumu on hälvenemässä. Tästä tulee loppujen lopuksi hieno päivä..."

"Rakas vanha Alec." Sally Jordan pudisti päätään. "Ei kannata kierrellä ja kaarrella. Minä en ole koskaan uskonut siihen. Käydään suoraan asiaan – se on minun tunnuslauseeni. Asia on niin kuin minä sanoin sinulle pari päivää sitten puhelimessa. Olen päättänyt myydä Phillimoren helmet."

Eden nyökkäsi. "Ja miksi ei? Mitä hyötyä niistä kuitenkaan on?"

"Ei, ei", Sally väitti vastaan. "Se on aivan totta – ei niistä ole minulle mitään hyötyä. Minä uskon todella siihen mikä on kullekin sopivaa – ja nuo helmet on tarkoitettu nuoruudelle. Mutta en minä niitä kuitenkaan siitä syystä myy. Minä pitäisin ne kyllä itse, jos vain pystyisin. Mutta minä en pysty. Minä... minä olen puilla paljailla, Alec."

Eden katsoi jälleen ulos ikkunasta.

"Kuulostaa mielettömältä, eikö totta?" Sally Jordan jatkoi. "Kaikki Phillimoren laivat – Phillimoren tilukset – kadonneet kuin tuhka tuuleen. Iso talo meren rannalla – kiinnelainoja katonharjaa myöten. Victor... näet... hän on tehnyt joitain onnettomia sijoituksia..."

"Aivan niin", Eden sanoi vaisusti.

"Minä en oikein tiedä mitä sinä ajattelet, Alec. Victor on paha, paha poika. Typerä ja ajattelematon ja... ja ehkä

pahempaakin. Mutta hän on ainoa mitä minulla on jäljellä – Fredin mentyä. Ja minä olen niin takertunut häneen."

"Sehän on aivan luonnollista", Eden sanoi hymyillen. "Ei, en minä ajatellut Victorista mitään pahaa, Sally. Minä... minulla on itsellenikin poika."

"Anteeksi", Sally Jordan sanoi. "Minun olisi pitänyt kysyä. Miten Bob voi?"

"Tietääkseni hän voi hyvin. Hän ehkä tulee tänne ennen kuin sinä lähdet – jos hän on sattunut syömään aamiaisensa varhain."

"Onko hän sinun mukanasi töissä täällä liikkeessä?"

Eden kohautti olkapäitään. "Ei oikeastaan. Bob pääsi collegesta kolme vuotta sitten. Yhden vuoden hän vietti Etelämerellä, toisen Euroopassa ja kolmannen – mikäli tiedän – klubinsa pelisalissa. Elämänuran valinta tuntuu kuitenkin vaivaavan häntä hieman. Kun minä kuulin hänestä viimeksi, hän suunnitteli lehtimiehen uraa. Hänellä on ystäviä lehtialalla." Jalokivikauppias viittasi kädellään ympäri toimistoa. "Tällainen työ, Sally – tällainen työ jolle minä olen omistanut elämäni – on Bobista suunnattoman ikävystyttävää."

"Alec parka", Sally Jordan sanoi vaisusti. "Uutta sukupolvea on niin vaikea ymmärtää. Mutta minä tulin puhumaan sinulle omista vaikeuksistani. Kuten jo sanoin, minä olen rahaton. Minulla ei ole tässä maailmassa mitään muuta kuin nuo helmet."

"Niin – nehän edustavat melkoista omaisuutta", Eden sanoi.

"Ne riittäisivät auttamaan Victorin hänen vaikeuksistaan. Ja niistä riittäisi ehkä minullekin niiksi muutamaksi vuodeksi jotka minulla on jäljellä. Isä maksoi niistä yhdeksänkymmentä tuhatta. Niihin aikoihin se oli kokonainen omaisuus – mutta tänään..."

"Tänään", Eden toisti. "Sinä et näytä ymmärtävän, Sally. Kuten kaiken muunkin, myös helmien arvo on noussut

huomattavasti sitten kahdeksankymmenluvun. Jos tuo kaulanauha on minkään arvoinen, sen hinta on nykyään kolmesataa tuhatta."

Sally Jordan haukkoi henkeä. "Ei kai sentään? Oletko varma? Sinä et ole ikinä nähnyt koko kaulanauhaa..."

"Ajattelin juuri muistaisitko sinä", Eden sanoi moittivaan sävyyn. "Huomaan että et muista. Juuri ennen sinun tuloasi minä muistelin menneitä – palasin muistoissani erääseen iltaan neljäkymmentä vuotta sitten, jolloin olin vierailulla setäni luona noilla saarilla. Olin seitsemäntoista – en sen vanhempi – mutta minä tulin sinun tanssiaisiisi, ja sinä opetit minulle two-stepiä. Helmet olivat kaulallasi. Elämäni unohtumattomimpia iltoja."

"Samoin minun", Sally Jordan sanoi nyökäten. "Muistan sen nyt. Isä oli juuri tuonut helminauhan Lontoosta, ja tuona iltana minä käytin sitä ensimmäisen kerran. Neljäkymmentä vuotta sitten – ah, Alec, palataan kiireesti nykyhetkeen. Muistot – joskus ne tekevät kipeää." Hän oli hetken vaiti. "Sanoit kolmesataa tuhatta."

"En voi taata että saan niin paljon", Eden sanoi. "Sanoin että helminauha on sen arvoinen. Mutta ei ole helppo löytää ostajaa joka suostuu sinun ehtoihisi. Mies joka minulla on mielessä..."

"Oh – sinä olet siis löytänyt jonkun..."

"Niin – olen. Mutta hän ei suostu maksamaan enempää kuin kaksisataakaksikymmentä tuhatta. Tietenkin, jos haluat myydä kiireesti..."

"Haluan", Sally Jordan sanoi. "Kuka se Midas on?"

"Madden", Eden sanoi. "P. J. Madden."

"Ei suinkaan se iso Wall Streetin pohatta? Se finanssimies?"

"Juuri hän. Tunnetko sinä hänet?"

"Tiedän hänestä vain sen mitä olen lukenut sanomalehdistä. Hän on tietenkin kuuluisa, mutta minä en ole tavannut häntä koskaan."

Eden rypisti otsaansa. "Sepä outoa", hän sanoi. "Hän vaikutti tuntevan sinut. Kuulin että hän oli kaupungissa, ja kun sinä soisit minulle pari päivää sitten, minä menin heti tapaamaan häntä hänen hotelliinsa. Hän myönsi etsiskelevänsä helmiä lahjaksi tyttärelleen, mutta ensi alkuun hän vaikutti melko välinpitämättömältä. Mutta kun minä mainitsin Phillimoren helmet, hän puhkesi nauramaan. 'Sally Phillimoren helmet', hän sanoi. 'Minä otan ne.' 'Kolmesataa tuhatta', minä sanoin. 'Kaksisataakaksikymmentä tuhatta eikä penniäkään enempää', hän vastasi. Ja hän katsoi minua noilla silmillään – olisin yhtä hyvin voinut yrittää ryhtyä tinkimään tuon kaverin kanssa." Hän viittasi pieneen pronssiseen Buddhan kuvaan kirjoituspöydällään.

Sally Jordan näytti hämmästyneeltä. "Mutta, Alec – hän ei voi mitenkään tuntea minua. En ymmärrä. Hän tarjoaa kuitenkin omaisuuden, ja minä tarvitsen sitä kipeästi. Ole hyvä, pidä kiirettä ja sovi kaupasta hänen kanssaan ennen kuin hän lähtee kaupungista."

Sihteeri avasi jälleen oven. "Mr Madden, New Yorkista", tyttö sanoi.

"Aivan niin", Eden sanoi. "Me otamme hänet heti vastaan." Hän kääntyi vanhan ystävänsä puoleen. "Minä pyysin häntä tulemaan tänne tänä aamuna tapaamaan sinua. Mutta minä annan sinulle hyvän neuvon: älä ole liian innokas. Me pystymme ehkä nostamaan hintaa hieman, vaikka epäilenkin sitä. Hän on kova mies, Sally, kova mies. Lehtijutut hänestä ovat aivan liiankin tosia."

Hän vaikenä äkkiä, sillä kova mies josta hän oli puhunut seisoi hänen ovellaan. P. J. itse, suuri Madden, tuhansien Wall Streetin taistelujen sankari, runsaan kuuden jalan mittaisena, harmaassa puvussaan jyrkänä kuin graniittitorni. Hänen kylmät siniset silmänsä loivat katseen joka pyyhkäisi ympäri huoneen kuin napaseudun viima.

"Ah, mr Madden, käykää sisään", Eden sanoi kohottautuen seisalle. Madden astui peremmälle huoneeseen, ja hänen perässään tuli pitkä raukean näköinen tyttö, jolla oli yllään turkki, sekä hoikka, täsmällisen näköinen mies yllään tummansininen puku.

"Madame Jordan, tässä on mr Madden, josta minä juuri kerroin", Eden sanoi.

"Madame Jordan", Madden toisti kevyesti nyökäten. Hän oli tehnyt niin paljon kauppaa teräksellä että se oli jotenkin tarttunut hänen ääneensäkin. "Minä otin mukaan tyttäreni Evelynin ja sihteerini Martin Thornin."

"Todella viehättävää", Eden sanoi. Hän seisoi hetken tuijottaen tätä kiintoisaa ryhmää joka oli tunkenut hänen hiljaiseen toimistoonsa – kuuluisa rahamies viileänä, pätevänä, vallastaan tietoisena, hoikka, ylimielinen tyttö, jolle Maddenin kerrottiin uhranneen viime vuosina kaiken rakkautensa, ja laiha, tiukkailmeinen sihteerin, joka pysytteli nöyrästi taustalla mutta ei jostain syystä näyttänyt niin vaatimattomalta kuin hänen olisi kuvitellut olevan. "Ettekö istuutuisi kaikki?" jalokivikauppias jatkoi. Hän järjesteli tuoleja. Madden veti oman tuolinsa kirjoituspöydän luo; tunnelma oli hänen läsnäolonsa lataama; hän sai heidät kaikki näyttämään kääpiöiltä.

"Ei ole syytä ryhtyä esittämään mitään johdantoja", miljoonikko sanoi. "Me tulimme katsomaan niitä helmiä."

Eden hätkähti. "Hyvä sir – pelkään pahoin että olen antanut teille väärän vaikutelman. Helmet eivät ole tällä hetkellä San Franciscossa."

Madden tuijotti häntä. "Mutta kun te kutsuite minut tänne tapaamaan niiden omistajaa..."

"Olen pahoillani – minä tarkoitin vain..."

Sally Jordan auttoi hänet pälkähästä. "Mr Madden, minulla ei näet ollut aikomustakaan myydä helmiä kun tulin tänne Honolulusta. Minä tein päätöksen niiden myymisestä vasta tänne tultuani. Mutta minä olen pyytännyt että ne toimitetaan tänne..." Tyttö puhkesi puhumaan. Hän oli pannut turkin harteilleen, ja hän oli omalla tavallaan kaunis, vaikkakin kylmä ja kova kuten isänsäkin – ja juuri tällä hetkellä ilmeisesti sanoinkuvaamattoman pitkästynyt. "Minä luulin tietenkin että helmet olisivat täällä", hän sanoi. "Muuten en olisi tullutkaan."

"No, ei tämä sinulle pahaa tee", hänen isänsä tiuskaisi. "Mrs Jordan, sanoitteko te että olette pyytännyt lähettämään helmet tänne?"

"Aivan niin. Ne lähtevät Honolulusta tänä iltana, jos kaikki sujuu hyvin. Niiden pitäisi olla täällä kuuden päivän kuluttua."

"Ei käy päinsä", Madden sanoi. "Tyttäreni lähtee tänä iltana Denveriin. Minä lähden itse huomisaamuna etelään, ja viikon kuluttua minulla on tarkoitus tavata hänet Coloradossa ja matkustaa sitten hänen kanssaan itään. Kuten huomaatte, ei käy päinsä."

"Minä olen valmis toimittamaan helminauhan teille minne tahansa", Eden ehdotti.

"Aivan niin – niin varmaankin." Madden mietti. Hän kääntyi madame Jordanin puoleen. "Ovatko nuo helmet samat joita te käytitte Palace Hotelissa vuonna 1889?" hän kysyi.

Sally Jordan katsoi Maddenia kummissaan. "Samat helmet", hän vastasi.

"Ja uskoisin että ne ovat nyt jopa kauniimmat kuin silloin", Eden sanoi hymyillen. "Tiedättehän, mr Madden, että jalokivialalla tunnettu vanha perimätieto väittää helmien omaksuvan omistajansa persoonallisuuden ja muuttuvan kirkkaiksi tai himmeiksi sen mukaan missä mielentilassa niiden kantaja on. Jos tämä on totta, tämä helminauha on käynyt vuosien mittaan entistä eloisammaksi."

"Roskaa", Madden sanoi karkeasti. "Oh, anteeksi – en tarkoittanut sitä etteikö helmien kantaja olisi viehättävä. Mutta minä en usko tuollaiseen ammattikuntanne typerään taikauskoiseen hölynpölyyn – saati minkään muunkaan ammattikunnan. Niin, minä olen kiireinen mies. Minä ostan helmet hintaan jonka olen ilmoittanut."

Eden pudisti päätään. "Ne ovat ainakin kolmensadan tuhannen arvoiset kuten olen jo sanonut teille."

"Eivät minulle. Kaksisataakaksikymmentä tuhatta – kaksikymmentätuhatta nyt kaupan vahvistukseksi ja loput kolmenkymmenen päivän sisällä siitä kun helminauha on toimitettu minulle. Ottakaa tai jättäkää."

Hän nousi ja tuijotti jalokivikauppiasta. Eden oli taitava hieromaan kauppoja, mutta syystä tai toisesta hän kävi täysin kyvyttömäksi jouduttuaan kasvoitusten tämän miehen kanssa joka oli kuin Gibraltar. Hän kääntyi katsomaan avuttomana vanhaa ystävänsä.

"Hyvä on, Alec", madame Jordan sanoi. "Minä hyväksyn tarjouksen."

"Selvä on", Eden sanoi huokaisten. "Mutta kauppa on teille varsin edullinen, mr Madden."

"Minä teen aina edullisia kauppoja", Madden vastasi.

"Muunlaisiin kauppoihin minä en ryhdykään." Hän otti esiin šekkivihkonsa. "Kaksikymmentä tuhatta nyt, kuten sovittiin."

Sihteeri avasi suunsa ensimmäisen kerran; hänen äänensä oli ohut ja kylmä ja häkellyttävän kohtelias. "Sanoitteko te että helmet ovat täällä kuuden päivän kuluttua?"

"Suunnilleen", madame Jordan vastasi.

"Vai niin." Ääneen ilmaantui mielistelevä sävy. "Ne tuo..."

"Yksityinen lähetti", Eden sanoi terävästi. Vasta nyt hän katsoi Martin Thornia tarkkaan. Kalpea korkea otsa, vaaleanvihreät silmät jotka mulkoilivat aika ajoin häkellyttävällä tavalla, pitkät kalpeat kädet. Hän ajatteli ettei mies ehkä olisi kaikkein hauskin leikkitoveri. "Yksityinen lähetti", hän toisti tiukasti.

"Aivan niin, tietenkin", Thorn sanoi. Madden oli kirjoittanut šekin ja laski sen jalokivikauppiaan kirjoituspöydälle. "Minä ajattelin, mr Madden – pelkkä ehdotus vain", Thorn jatkoi. "Jos miss Evelyn palaa ja viettää lopputalven Pasadenassa, hän haluaisi ehkä käyttää helminauhaa siellä. Me olemme niillä seuduin vielä kuuden päivän kuluttua, ja minusta tuntuu siltä että..."

"Kuka sen helminauhan ostaa?" Madden keskeytti. "Minä en halua että sitä kuljetellaan edestakaisin ympäri maata. Se on liian vaarallista nykyään, kun joka toinen mies on roisto."

"Mutta isä", tyttö sanoi, "on ihan totta että minä haluaisin käyttää sitä tänä talvena..."

Tyttö vaiken. P. J. Maddenin kasvot olivat lehahtaneet helakanpunaisiksi, ja hän huojuutteli isoa päätänsä. Sanomalehdet kertoivat että hänen oli tapana tehdä näin aina kun häntä vastustettiin. "Helminauha toimitetaan minulle New Yorkiin", hän sanoi Edenille tyttärestään ja Thornista piittaamatta. "Minä

Kuka halusi puhuvan papukaijan hengiltä – ja miksi?

Nuori kalifornialainen Bob Eden on vailla suuntaa elämälleen.

Kun hänen isänsä, jalokiviliikkeen omistaja, lupaa välittää mittaamattoman arvokkaan helminauhan sen uudelle omistajalle, Eden saa tehtäväkseen avustaa korun kuljetuksessa Havaijilta Kalifornian aavikolle.

Eden suuntaa aavikon pikkukaupunkiin seuranaan terävä-älyinen havaijilaisetsivä, Charlie Chan, ja huomaa pian tempautuneensa elämänsä seikkailuun. Kun eräs sekatyömies ja papukaija saavat yllättäen surmansa, on selvää, että helminauhaan linkittyy vaarallisia tahoja. Mutta miten kuolemat ja arvokoru oikein liittyvät toisiinsa? Onnistuvatko Eden ja nokkela Chan selvittämään helminauhaan liittyvän arvoituksen – ennen kuin se on liian myöhäistä?

Biggersin klassisesta etsiväromaanista ei puutu herrasmieshenkeä, vauhtia tai romantiikkaa.

Yhdysvaltalainen kirjailija **Earl Derr Biggers** (1884–1933) tunnetaan erityisesti jännitysromaneistaan, joissa seikkailee etsivä Charlie Chan.